

ஜெபம் காரியங்களை மாற்றி விடுகிறது

அவர், “ஓ, சகோதரன் பிரன்ஹாம், (அந்த) ஏழை தாய் மரிப்பதற்கு முன்பே உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மிகவும் துடித்தாள். சகோதரன் பிரன்ஹாமே, அவள் மிகவும் நல்ல பெண்மணி. அங்கிருந்த பழைய முட்டாள்கள் கூட்டத்திலிருந்த என்னை வெகு பாடுபட்டு நான் இன்றிருக்கும் நிலைமைக்கு உருவாக்கினாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு அவள் புற்று நோயினால் பீடிக்கப்பட்டாள்” என்று கூறினார். மேலும், “அவளை செயின்ட் லூயிஸிற்கு நாங்கள் அழைத்துச் சென்றோம். மருத்துவர்கள் அவளுக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்தனர். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் செய்தனர். என்னுடைய கோவேறு கழுதைகளையும் எல்லாவற்றையும் கூட விற்பேன். அவளை குணமாக்க (எல்லா) முயற்சியும் – முயற்சியும் செய்தேன். டாக்டர்கள் அவளைக் கைவிட்டு விட்டனர். இந்த மனிதன் இந்த காலையில் வந்திருக்கிறார் என்றும் செய்தியளிக்கிறார் என்றும் கேள்விப்பட்டு, போய் அவளை (இந்தக் கூட்டத்திற்கு) அழைத்து வர அவசர ஊர்தி செலவுக்காக கடந்த வருடம் அவள் செய்திருந்த சில சமூக்காளங்களையும் அவள் டப்பிகளில் அடைத்து வைத்திருந்த கொஞ்சம் பிளாக்பெர்ரி பழங்களையும் (blackberries) விற்போம். இப்பொழுதோ, சகோதரன் பிரன்ஹாமே, அவள் இறந்து விட்டாளே. ஓ, அவள் இல்லாமல் நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே, வீட்டிலே திரும்பிப் போனால், தனிமை மிகவும் என்னை (வாட்டுமே)” என்றும் கூறினார்.

நான், “நல்லது, தகப்பனாரே, செய்ய வேண்டுமென்று அறிந்த ஒரே காரியம் என்னவெனில், நீரும் நானும் ஒரு ஜெபத்தை ஏற்றெடுப்போம்” என்று கூறினேன். நான் அவள் தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அந்த ஸ்திரீ இறந்து விட்டாள் என்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை, ஏனெனில்... இப்பொழுது, அவள் அநேகமாக. என்னால் அதைச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் அவள்... அவர்கள் அவளுடைய பொய்ப்பல்லை எடுத்து விட்டிருந்தார்கள். அவளுடைய உதடுகள் உள்ளே வாங்கியிருந்தது. அவளுடைய கண்களில் சேற்றுத் தண்ணீர் போல் கண்ணீர் தேங்கியிருந்தது. அவர்கள் அவளைப் படுக்க வைத்திருந்தார்கள். அவளுடைய வியர்வை பசை போல் மிகவும் ஒட்டுவதாய் இருந்தது. நாடித் துடிப்பே இல்லை. நான் அவளுடைய கையைத் தொட்டுப் பார்த்த போது, நாடித்துடிப்பே இல்லை.

நான் அப்படியே முழங்கால்படியிட்டு அவள் கையைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். மேலும் நாங்கள் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தோம். அவர் அழுது கொண்டே ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார். “ஓ தேவனே, நான் மாத்திரம் இன்னும் ஒருவிசை அவளைப் பார்க்க முடிந்து, பேச முடிந்தால்,” அது போன்று.

மேலும் நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான், “பிதாவே, இந்த அருமையான சகோதரன் மேல் இரக்கமாய் இருப்பீராக என்று உம்மை வேண்டுகிறேன். மேலும் அவருக்கு உதவி செய்து அவரை ஆசீர்வதியும். மேலும் இதுவரைக்கும் கடந்து வந்த இந்த அருமையான பெண்மணிக்கு” என்றேன். அவள் என்னுடைய கையைப் பிடித்து பிழிவது போல் உணர்ந்தேன்.

பிசாசு என்னிடம் சொன்னான், “பார், அது வெறும் தசை அசைவு தான். அவள் இறந்து விட்டாள். அது வெறும் அவளுடைய தசை துடிப்பு தான்” என்று சொன்னான். நானும் அவன் சொன்னதை ஒத்துக் கொண்டேன். ஆகவே, சில நிமிடங்களுக்கு நான் தொடர்ந்து ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். அது மறுபடியும் துடித்தது. நான், “நல்லது, இது வினோதமாயிருக்கிறதே” என்று நினைத்தேன். நான் கீழே பார்த்தேன்; அவளுடைய நெற்றித் தசை சுருங்குவதைக் கவனித்தேன். ஹா, அந்த பிசாசு அங்கே தவறாய் இருந்தான். ஆகவே அவள் என்னை உற்று நோக்கினாள். மேலும் அவள் எழுந்திருந்தாள். நான் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை, அமைதியாக இருந்து ஜெபத்தை முடித்தேன். அவள் கணவனோ அழுது கொண்டும், கைகளைப் பிசைந்து கொண்டும், தொப்பியைக் கசக்கிக் கொண்டும், இப்படியாக வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணம் இருந்தார். அவளோ உயிர்பெற்று எழுந்தாள்.

அவள், “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“நான் தான் சகோதரன் பிரன்ஹாம்” என்று கூறினேன்.

அவர்கள் பார்த்த போது அவர் சொன்னார்... “அம்மா.” பாவம் அந்த வயதான மனிதன் தன் கரங்களால் அந்தப் பெண்மணியை இவ்விதமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறி அழ ஆரம்பித்து விட்டார். அவள் மாதக்கணக்காக கூட்டங்களுக்கு வந்து கொண்டிருந்தாள்; என்பதை அவள் சொல்லித்தான் அறிந்து கொண்டேன். நல்லது, இது எட்டு (அல்லது) ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தது. நான் வெளிநாடு செல்வதற்கு சற்று முன்பு, கிட்டத்தட்ட (இரண்டு) அல்லது மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு தான் அவள் சுகமாகவும் நல்ல ஆரோக்கியத்துடனும் இருப்பதாக அவள் சொல்லி அறிந்து கொண்டேன். அவளுக்கு எந்த பிரச்சனையுமே இல்லை, அவள் எவ்வளவாக இருக்க முடியுமோ அவ்வளவாக சுகத்தோடும் ஆரோக்கியத்தோடும் இருக்கிறாள்.

ஆண்டவரே, உம்முடைய வார்த்தையின்படியே வலையைப் போடுகிறேன், 54–

1207, பத்தி எண் E-63 முதல் E-66 வரை